

HET HUIS VAN DE VERLOREN TIJD

Ik klopte op de poort van de verloren tijd, niemand deed open.
Ik klopte een tweede keer en nog een keer en nogmaals.
Geen antwoord.

Het huis van de verloren tijd is voor de helft bedekt
met klimop; de andere helft is as.
Een huis waar niemand woont,
en ik maar kloppen en maar roepen
om het verdriet van roepen zonder iemand die mij hoort.
Alleen maar kloppen. De echo weerkaatst
mijn aandrift deze ijspaleizen op een kier te zetten.

Dag en nacht versmelten in het wachten,
in het kloppen en kloppen.
De verloren tijd bestaat waarschijnlijk niet.
Ze is het lege en verdoemde herenhuis.

Carlos Drummond de Andrade (1902-1987)

vertaald door August Willemsen

Uit: De laatste gedichten

Uitgeverij De Arbeiderspers, Amsterdam (1999)

“versmelten in het wachten”